

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	14
TOZO, NOW, TOFA	14
Bestuursrecht overig	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Wet openbaarheid van bestuur	16
Wet publieke gezondheid	18
Wet wapens en munitie	18
Vreemdelingenrecht	20
Inreisverbod	20
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 362

MK CBB, 26-04-2021, 19/661

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 1:3

BELANGHEBBENDE. Afgeleid belang. I.c. heeft appellant slechts vanwege zijn contractuele relatie een belang bij de besluitvorming omtrent de vaststelling van de fosfaatrechten van [naam 2]. Daarom is sprake van een afgeleid belang en loopt dit belang parallel aan dat van [naam 2]. Dat appellant naar eigen zeggen, doordat de koop van de fosfaatrechten van [naam 2] niet doorging, elders voor een meerprijs fosfaatrechten heeft moeten aanschaffen, rechtvaardigt geen zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming bij de bestuursrechter, aangezien ook dat een gevolg is van de contractuele relatie met [naam 2]. Verwijzing naar de conclusie van raadsheer a-g Widdershoven van 7 november 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3474](https://ecli.nl/crvb/2018/3474)).
[ECLI:NL:CBB:2021:442](https://ecli.nl/cbb/2021/442)

JnB 2021, 363

Rechtbank Limburg, 23-04-2021 (publ. 26-04-2021), AWB 17/3841 en AWB 17/3843

college van burgemeester en wethouders van Echt-Susteren, verweerder.

Awb 2:14, 6:13, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e
Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: Verdrag van Aarhus).

ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. WABO. Arrest EU-Hof van Justitie “Varkens in Nood”. I.c. zijn de stichtingen niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het ‘betrokken publiek’. Nu de stichtingen belanghebbenden zijn, moet artikel 6:13 van de Awb voor hen buiten toepassing blijven. Verwijzing naar de uitspraak van de **ABRS** van 14 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:786](https://ecli.nl/rvs/2021/786)).

Eiseres is geen belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb en behoort niet tot het “betrokken publiek”. Ook in die gevallen moet er op grond van het Verdrag van Aarhus toegang tot de rechter zijn om zich te beroepen op ruimere rechten op inspraak in het besluitvormingsproces.

KENNISGEVING. Er wordt geen reden gezien waarom de kennisgeving via enkel het elektronisch Gemeentebblad geen openbare bekendmaking is in de zin van artikel 6, tweede lid, aanhef, van het Verdrag van Aarhus en die kennisgeving alleen om die reden niet adequaat/geschikt zou zijn.

HOORZITTING. Het houden van een hoorzitting op grond van het Verdrag van Aarhus is niet verplicht gesteld.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:3600](https://ecli.nl/rblim/2021/3600)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2021, 373).

JnB 2021, 364

ABRS, 21-04-2021, 202002803/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Maasgouw.

Awb 6:19 lid 1

PROCESBELANG. BEROEPSPROCEDURE. Een besluit, waarbij hetzelfde bestuursorgaan dat het oorspronkelijke besluit heeft genomen, hangende de procedure tegen het oorspronkelijke besluit en ter herstel van een mandateringsgebrek, een namens hem onbevoegdlijk genomen besluit intrekt en daar een, eventueel inhoudelijk gelijk, bevoegd genomen besluit voor in de plaats stelt, is een besluit als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van de Awb.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 september 2003,

[ECLI:NL:RVS:2003:AJ3331](#). Omdat i.c. het besluit van 3 februari 2020, waarbij de besluiten van 20 februari 2019 zijn vervangen, door de rechtbank in stand is gelaten, en aan die laatste besluiten dus geen betekenis toekomt, heeft de rechtbank, bij gebrek aan belang, de beroepsgrond gericht tegen het onbevoegd nemen van die besluiten terecht onbesproken gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2021:862](#)

JnB 2021, 365

MK ABRS, 28-04-2021, 202002784/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 4:6

Wet arbeid vreemdelingen (hierna: Wav) 2 lid 1

HERHAALDE AANVRAAG. Afwijzing heroverweging boetebesluit op grond van de Wav. Een uitspraak van een rechterlijke instantie is geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Gelet op de bijzondere omstandigheid dat de Afdeling bij haar oordeel van 20 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2065](#)) expliciet heeft overwogen dat uit de verklaringen niet is gebleken dat de vreemdeling onder gezag van [appellante] stond, is i.c. de weigering van de staatssecretaris om terug te komen van het besluit in dit geval evident onredelijk.

[ECLI:NL:RVS:2021:908](#)

JnB 2021, 366

ABRS, 28-04-2021, 202000748/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Awb 8:77 lid 1 aanhef en onder c

UITSPRAAK. I.c. heeft [appellant] beroep ingesteld tegen het besluit op bezwaar. Het college heeft vervolgens een herstelbesluit genomen, dat het besluit op bezwaar vervangt. Het beroep van [appellant] was van rechtswege mede gericht tegen het herstelbesluit, aangezien het herstelbesluit niet geheel tegemoet komt aan de bezwaren van [appellant]. De rechtbank heeft het beroep ongegrond verklaard. De rechtbank heeft ten onrechte nagelaten uitdrukkelijk en afzonderlijk op de onderscheiden beroepen te beslissen. De aangevallen uitspraak voldoet daarmee niet aan het vereiste van artikel 8:77, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 18 juni 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2315](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:902](#)

JnB 2021, 367

MK ABRS, 28-04-2021, 202005265/1/A

De Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten.

Awb 4:6

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

ONAFHANKELIJKHEID. I.c. kan gelet op de objectief gebleken feiten in de subjectieve indruk van [appellant] geen grond worden gevonden om aan te nemen dat de voorzieningenrechter niet onpartijdig een oordeel in de zaak heeft geveld. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat het met het oog op de vereisten ingevolge artikel 6 van het EVRM, in algemene zin niet bezwaarlijk is dat plaatsvervangers binnen de rechtsprekende macht daarbuiten een hoofdbetrekking bekleden. Meer specifiek heeft het EHRM de combinatie van de betrekkingen van advocaat en rechter-plaatsvervanger als zodanig niet in strijd met artikel 6 van het EVRM bevonden.

[ECLI:NL:RVS:2021:894](#)

JnB 2021, 368

MK ABRS, 28-04-2021, 202002708/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Awb 10:1

BEVOEGDHEIDSVERRIGING. Mandaat. Gedeeltelijke toewijzing Wob-verzoek door de directeur van het agentschap College ter beoordeling van geneesmiddelen (hierna: aCBG). I.c. was de directeur van het aCBG niet bevoegd namens de minister het besluit van 6 augustus 2018 te nemen. Een bevoegdheidsgebrek als dit kan op zichzelf in bezwaar worden geheeld. Het besluit op bezwaar, dat werd genomen door een senior jurist Juridische Zaken van de RvO, is ook niet bevoegd genomen. Met het besluit op bezwaar is het bevoegdheidsgebrek van het besluit van 6 augustus 2018 daarom niet geheeld. De Afdeling heeft de minister ter zitting op de mogelijkheid gewezen om het besluit op bezwaar hangende het hoger beroep te bekrachtigen, nu op 20 december 2019 het Mandaatbesluit 2014 is gewijzigd. De minister heeft de Afdeling echter meegedeeld van die mogelijkheid geen gebruik te willen maken.

[ECLI:NL:RVS:2021:918](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2021, 369

ABRS, 28-04-2021, 201908763/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Heemstede.

Woningwet 12 lid 1 aanhef en onder b, 12a lid 1 aanhef en onder b, 13a, 15 lid 1, lid 2

HNADHAVING. WONINGWET. WELSTAND. Last onder dwangsom vervangen dakpannen woning. Het college heeft zich in dit geval op het standpunt kunnen stellen dat de kleur van de dakpannen een welstandsexces is en artikel 12 van de Woningwet wordt overtreden, zodat het college op grond van de artikelen 13a en 15 van de Woningwet bevoegd was handhavend op te treden tegen de antracietgrijze dakpannen op de woning van [appellanten].

[ECLI:NL:RVS:2021:919](#)

JnB 2021, 370

MK ABRS, 28-04-2021, 202000565/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, onder f

WABO. HANDHAVING. RIJKSMONUMENT. De omstandigheid dat in de redengevende omschrijving behorend bij het aanwijzingsbesluit het interieur niet expliciet als zodanig wordt genoemd, laat onverlet dat aan dat interieur ook monumentale waarden kan toekomen die op grond van het aanwijzingsbesluit bescherming genieten.

In dit geval kan niet worden vastgesteld of het college op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder f, van de Wabo bevoegd was om een last onder dwangsom op te leggen.

[...] last onder dwangsom [...] om de uitbreiding met 4 hotelkamers op de onderste verdieping in het pand aan de [locatie], inclusief alle badkamers, toiletruimtes, scheidingswanden, toegangsdeuren of andere aan hotelmatig gebruik gerelateerde zaken te verwijderen en terug te brengen in de vergunde toestand.

[...] Last voldoende duidelijk? Monumentale status interieur

[...] 6.1. Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt dat in de zogenoemde redengevende omschrijving die deel uitmaakt van een aanwijzingsbesluit van een monument staat waarom een pand als monument wordt aangewezen. De Afdeling verwijst hiervoor bij wijze van voorbeeld naar haar uitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2555](#). Het pand [locatie] is sinds 13 mei 1970 aangewezen als een rijksmonument met de redengevende omschrijving 'Pand met gevel onder rijk gesneden rechte lijst (XVIII d)'. Waar [appellant] stelt dat het college niet bevoegd was om op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo op te treden, omdat in de redengevende omschrijving bij het aanwijzingsbesluit alleen aan de buitenkant van het pand monumentale waarde is toegekend, overweegt de Afdeling het volgende. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, is het beschermde monument hetgeen in die redengevende omschrijving als zelfstandige eenheid is genoemd. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 3 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7541](#). Bij de bepaling van een zelfstandige eenheid gaat het om datgene wat bouwkundig en functioneel een onlosmakelijk geheel vormt. Daarbij is het civielrechtelijk onderscheid in onroerende en roerende zaken ook op monumenten van toepassing. Voor dat laatste verwijst de Afdeling naar haar uitspraak van 3 augustus 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU0396](#). Dit betekent dat zaken die op grond van artikel 3:4 van het Burgerlijk Wetboek naar verkeersopvatting deel uitmaken van de hoofdzaak of daarmee zodanig zijn verbonden dat zij daarvan niet kunnen worden afgescheiden zonder dat beschadiging van betekenis wordt toegebracht, dezelfde bescherming genieten als het monument waartoe zij behoren. Oftewel, de omstandigheid dat in de redengevende omschrijving behorend bij het aanwijzingsbesluit het interieur niet expliciet als zodanig wordt genoemd, laat onverlet dat aan dat interieur ook monumentale waarden kan toekomen die op grond van het aanwijzingsbesluit bescherming genieten.

6.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, vereist het rechtszekerheidsbeginsel echter dat een last zo duidelijk en concreet geformuleerd wordt dat degene tot wie de last is gericht niet in het duister hoeft te tasten over wat gedaan of nagelaten moet worden om de overtreding te beëindigen. De Afdeling verwijst bij wijze van voorbeeld naar haar uitspraak van 20 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1316](#). Omdat de redengevende omschrijving behorend bij het aanwijzingsbesluit van het rijksmonument op dit punt zeer summier is, verwijst het college ter

onderbouwing van de last naar de notitie "Notitie over [locatie]" van 24 februari 2016, die voordat de last is opgelegd door dr. G. van Tussenbroek is opgesteld. Niet in geschil is dat [appellant] deze notitie kende. Ook is niet in geschil dat Van Tussenbroek deskundig is als stedelijk bouwhistoricus. De Afdeling stelt vast dat de notitie een momentopname is waarin Van Tussenbroek in kaart brengt wat op dat moment de (monumentale) stand van zaken is en ook in gaat op de onderdelen van het interieur van het pand waarover de last gaat. In de notitie staat, voor zover relevant, het volgende: [...]

[...] 6.3. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college onder verwijzing naar deze notitie van Van Tussenbroek terecht gesteld dat de in de last genoemde schouw, deuren, trap en plafond monumentale waarden hebben (gehad). Uit de notitie van Van Tussenbroek volgt echter niet of deze onderdelen op grond van het aanwijzingsbesluit bescherming toekomen, omdat onduidelijk is of en in hoeverre deze monumentale onderdelen nog aanwezig/in tact waren op het moment dat het pand in 1970 als rijksmonument werd aangewezen. Gelet hierop kan niet worden vastgesteld of het college op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder f, van de Wabo bevoegd was om bij besluit van 2 november 2018 een last onder dwangsom op te leggen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

6.4. Uit de notitie van Van Tussenbroek kan niet worden opgemaakt hoe de genoemde onderdelen er exact uit zagen (bijvoorbeeld door fotomateriaal of afbeeldingen van vergelijkbare situaties). Daar komt nog bij dat deze notitie niet uitdrukkelijk deel uitmaakt van de last of de motivering daarvan. Beide punten, maar vooral het eerste, leidt ertoe dat voor [appellant] niet duidelijk was in welke staat hij het gebouw moest terugbrengen om de gestelde overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo ongedaan te maken. In zoverre stelt [appellant] naar het oordeel van de Afdeling terecht dat het college de last in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb niet deugdelijk heeft gemotiveerd. Daarom is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college de last na bezwaar voldoende duidelijk heeft omgeschreven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:906](#)

JnB 2021, 371

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 21-04-2021 (publ. 26-04-2021), ROE 20 / 2989 en ROE 20 / 3115

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Valkenburg aan de Geul, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.3a

WABO. HANDHAVING. Last onder dwangsom verwijderen bouwwerken. Verweerder heeft in dit geval onvoldoende onderzocht of en gemotiveerd dat eiser als vruchtgebruiker van het perceel het daadwerkelijk (juridisch) in zijn macht heeft de overtredingen te beëindigen.

[..] 6. [...] Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eiser vruchtgebruiker is van de bouwwerken A tot en met D. Deze bouwwerken zijn vergunningplichtig, maar zonder vergunning gebouwd. Eiser houdt volgens verweerder de bouwwerken C en D in stand en overtreedt ten aanzien van die bouwwerken artikel 2.3a van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Ook is door de bouwwerken C en D de totale oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken die zich buiten het bouwvlak bevindt 77 m² groter dan op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. Eiser overtreedt daardoor ook artikel 2.1, eerste lid, aanhef onder c, van de Wabo. Volgens het bestreden besluit heeft eiser het feitelijk in zijn macht om deze overtredingen in zoverre te beëindigen dat de oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken wordt verminderd met 129 m² (dit is de totale oppervlakte van C en D). Verweerder heeft eiser daarom gelast de overtredingen voor zover

deze aan de bouwwerken C en D zijn toe te schrijven, te beëindigen en beëindigd te houden door de bouwwerken C en D te verwijderen. [...]

[...] 18. De omvang van het recht van vruchtgebruik wordt bepaald door de omschrijving daarvan in de notariële akte. De voorzieningenrechter stelt vast dat daarin niets is geregeld over het oprichten van bouwwerken en/of het verwijderen van (illegale), al dan niet zelf opgerichte bouwwerken.

[...] 20. Sloop van illegale bebouwing kwalificeert naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet als "gebruik", "verbruik" of "een aan goed beheer dienstige handeling" in de zin van art. 3:207 van het BW maar als "overige handelingen" in de zin van die bepaling. Bevoegd tot "overige handelingen" zijn de hoofdgerechtigde (eigenaar) en vruchtgebruiker samen. Het gaat hier om de sloop van een gebouw waarvan eigenaresse (door natrekking) eigenaar is geworden, zodat sloop zonder haar toestemming en/of medewerking een inbreuk is of kan zijn op haar eigendomsrecht en leidt tot een afname van haar vermogen. Verweerder heeft dit in het bestreden besluit niet onderkend en is daarin niet ingegaan op de vraag in hoeverre eiser als vruchtgebruiker het in zijn macht heeft om de overtreding te beëindigen. In het eerdere besluit op bezwaar van besluit van 18 september 2019 heeft verweerder hierover slechts, zonder nadere motivering, aangegeven dat eiser als vruchtgebruiker in staat is om een einde te maken aan de illegale situatie. Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende kennis vergaard over de voor beantwoording van deze vraag relevante feiten en heeft onvoldoende onderzocht of en gemotiveerd dat eiser het daadwerkelijk (juridisch) in zijn macht heeft de overtredingen te beëindigen. De voorzieningenrechter wijst in dit verband op het volgende. [...]

20.4. Door het ontbreken van toestemming van eigenaresse tot het verwijderen van de bouwwerken in combinatie met de onduidelijkheid over de vraag wie deze bouwwerken heeft opgericht – eiser, eigenaresse en [naam 2] wijzen immers allemaal naar elkaar – heeft verweerder gelet op het voorgaande onvoldoende gemotiveerd dat eiser het in zijn macht heeft de bouwwerken te verwijderen, nu dit juridisch een inbreuk op het eigendomsrecht van eigenaresse inhoudt of kan inhouden. Anders dan in de zaak die aan de orde was in de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2002 ([ECLI:NL:RVS:2002:AE7213](#)) heeft eiser bovendien van meet af aan aangegeven dat hij beëindiging van de overtreding niet in zijn (juridische) macht heeft. De voorzieningenrechter is verder van oordeel dat vanwege voorgaande (mogelijke maar niet onderzochte) juridische beletselen niet zonder meer de conclusie kan worden getrokken dat eiser het feitelijk in zijn macht heeft de bouwwerken af te breken. Verweerder verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2300](#)), waaruit blijkt dat niet beslissend is of de overtreder eigenaar is van het betreffende bouwwerk, maar of hij het feitelijk in zijn macht heeft aan de lastgeving te voldoen. In de zaak die in die uitspraak aan de orde was, stond echter vast dat het bouwwerk door of in opdracht van de gestelde overtreder was geplaatst en heeft de Afdeling in aanmerking genomen dat aannemelijk was dat deze overtreder wel de eigenaar was (of althans dat het tegendeel niet aannemelijk was gemaakt).

20.5. In het licht van het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd waarom de keuze is gemaakt (enkel) eiser als vruchtgebruiker van het perceel aan te schrijven. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:3493](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

- Wabo

JnB 2021, 372

Tussenuitspraak MK ABRS, 28-04-2021, 202000973/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Tholen.

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EHRM) 9

Grondwet 6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid aanhef en onder a onder 3°

Wet openbare manifestaties (Wom) 10

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.18

WABO. BOUWEN. STRIJDIG GEBRUIK. KLOKGELUI. Omgevingsvergunning kerk. In de situatie waarin het gaat om de oprichting van een nieuw kerkgebouw op een locatie waar nog geen kerkgebouw staat, is het college bevoegd om zo'n vergunning te weigeren indien de te verwachten overlast voor omwonenden, wegens klokgelui, een kerkgebouw ter plaatse onaanvaardbaar maakt. In zo'n geval mag het college - en hetzelfde geldt voor de bestemmingsplanwetgever - de mate van overlast als gevolg van klokgelui betrekken bij de afweging of sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Die weigering komt pas in strijd met de vrijheid van godsdienst wanneer de weigering tot gevolg heeft dat er op geen enkele locatie voor de geloofsgemeenschap een mogelijkheid zou bestaan om gezamenlijk het geloof te belijden.

[...] Bij besluit [...] heeft het college aan de Hersteld Hervormde Gemeente Tholen een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een kerk [...] en het gebruik van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan.

[...] 2. Het college heeft de omgevingsvergunning verleend en hier het volgende voorschrift aan verbonden: "Het gebruik van het kerkgebouw is toegestaan onder de voorwaarde dat een goed woon- en leefklimaat voor de omgeving gegarandeerd is en blijft. In paragraaf 5.5 van de ruimtelijke onderbouwing is ten aanzien van het aspect milieuzonering' geconcludeerd dat dit geen belemmering vormt voor de uitvoerbaarheid van dit plan. Bij het aanbrengen van een luidklok in de toekomst moet middels een akoestisch onderzoek worden aangetoond dat de geldende geluidsnormen voor het gebiedstype rustige woonwijk' uit de VNG-uitgave 'Bedrijven en Milieuzonering' niet worden overschreden zodat een goed woon- en leefklimaat gehandhaafd blijft."

[...] 11. De Afdeling overweegt, onder verwijzing naar haar uitspraak van 13 juli 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR1448](#), onder 2.3.1, dat er verschillende vormen van klokgelui zijn te onderscheiden. Regulier religieus klokgelui valt binnen de reikwijdte van artikel 6 van de Grondwet. Om die reden moet beperking ervan - gelet op de grondwettelijke beperkingssystematiek - zijn te herleiden tot dat grondwetsartikel. Er dient een specifieke wet in formele zin te zijn, die is bedoeld om deze vorm van godsdienstuitoefening te beperken. De in artikel 10, tweede volzin, van de Wom, omschreven bevoegdheid is niet aan te merken als een grondslag om het in artikel 6 van de Grondwet gewaarborgde recht tot het vrij belijden van godsdienst te beperken. Dat wil zeggen dat artikel 10 van de Wom niet heeft te gelden als delegatiegrondslag. Dit betekent dat regulier religieus klokgelui niet op gemeentelijk niveau mag worden beperkt. Daarentegen valt excessief religieus klokgelui niet binnen de reikwijdte van de vrijheid van godsdienst. Onder excessief klokgelui wordt

verstaan klokgelui dat vanwege de duur, het geluidsniveau of het tijdstip redelijkerwijs niet meer als uitoefening van een door artikel 6 van de Grondwet beschermde handeling kan worden gezien. De vrijheid van godsdienst reikt niet zo ver dat zulk excessief klokgelui er nog onder valt. Deze vorm van klokgelui kan in een gemeentelijke verordening worden gereguleerd. Die gemeentelijke verordening kan zijn geïnspireerd op artikel 10 van de Wom, maar vindt haar wettelijke grondslag in de algemene, verordenende bevoegdheid van de raad op grond van de Gemeentewet. Artikel 10 van de Wom bevestigt immers de reeds bestaande reguleringsbevoegdheid van de gemeenteraad - en is in zoverre een 'bepaling ten overvloede'. Niet-religieus klokgelui- bijvoorbeeld klokgelui in verband met het aangeven van de tijd - valt evenmin binnen de reikwijdte van de vrijheid van godsdienst. Ook valt niet-religieus klokgelui buiten het bereik van hetgeen in artikel 10 van de Wom is bepaald, aangezien dat artikel juist ziet op het reguleren van religieus geïnspireerd klokgelui.

Het voorgaande betekent dat artikel 6 van de Grondwet er niet aan in de weg staat dat het college excessief religieus klokgelui of niet-religieus klokgelui bij de aanvraag voor een omgevingsvergunning betreft.

12. De Afdeling overweegt verder dat een bestaande situatie, waarin reeds een kerk met klok bestemd of aanwezig is, onderscheiden dient te worden van een nieuwe situatie, waarin het gaat om een nieuw te bouwen kerkgebouw. Het college heeft bij de aanvraag voor het in afwijking van het bestemmingsplan oprichten van een kerkgebouw ruimere mogelijkheden om klokgelui te reguleren dan bij bestaande kerkgebouwen. Bij een bestaand kerkgebouw heeft de ruimtelijke afweging al plaatsgevonden. Als daar religieus klokgelui plaatsvindt dat binnen de grenzen van een redelijke uitleg van de vrijheid van godsdienst van artikel 6 van de Grondwet blijft, kan het college daar geen beperkingen aan stellen zonder in strijd te komen met die grondwetsbepaling. In de situatie waarin het gaat om de oprichting van een nieuw kerkgebouw op een locatie waar nog geen kerkgebouw staat, is het college bevoegd om zo'n vergunning te weigeren indien de te verwachten overlast voor omwonenden, wegens klokgelui, een kerkgebouw ter plaatse onaanvaardbaar maakt. In zo'n geval mag het college - en hetzelfde geldt voor de bestemmingsplanwetgever - de mate van overlast als gevolg van klokgelui betrekken bij de afweging of sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Die weigering komt pas in strijd met de vrijheid van godsdienst wanneer de weigering tot gevolg heeft dat er op geen enkele locatie voor de geloofsgemeenschap een mogelijkheid zou bestaan om gezamenlijk het geloof te belijden.

13.2. De Afdeling overweegt verder dat de omstandigheid dat de raad op grond van zijn verordenende bevoegdheid bevoegd is om regels te stellen met betrekking tot duur en geluidsniveau van klokgelui, niet betekent dat het college op zichzelf niet bevoegd is om een geluidvoorschrift in een omgevingsvergunning op te nemen ter voorkoming van excessief klokgelui waarvan de duur en het geluidsniveau de redelijke grenzen te buiten gaan.

[...] 15.2. Het college diende naar het oordeel van de Afdeling te beoordelen of het oprichten van een kerkgebouw, inclusief regulier religieus klokgelui, op de locatie waarop de aanvraag betrekking heeft, planologisch aanvaardbaar was, gelet op de belangen van omwonenden. Het college mocht gelet hierop naar het oordeel van de Afdeling in het kader van een goede ruimtelijke ordening met het oog op het regulier gebruik van de kerk een geluidvoorschrift aan de vergunning verbinden.

[...] 16.1. De Afdeling ziet zich gesteld voor de vraag of het toekomstige klokgelui op deze wijze, via het geluidvoorschrift bij de omgevingsvergunning, door het college mag worden gereguleerd. De Afdeling overweegt daarover het volgende.

[...] 16.3. Zoals onder 12 is overwogen, is het college in situaties waarin het gaat om de oprichting van een nieuw kerkgebouw op een locatie waar nog geen kerkgebouw staat of planologisch is

toegestaan, bevoegd om een vergunning te weigeren indien de te verwachten overlast voor omwonenden, wegens klokgelui, een kerkgebouw ter plaatse onaanvaardbaar maakt. De vrijheid van godsdienst zou pas in gevaar komen wanneer de weigering van de vergunning tot gevolg zou hebben dat er op geen enkele locatie voor de geloofsgemeenschap een mogelijkheid zou bestaan om gezamenlijk het geloof te belijden. Nu daarvan in het voorliggende geval niet is gebleken, mag het college de vergunning verlenen onder het opleggen van een geluidvoorschrift ter regulering van de toekomstige geluidbelasting door klokgelui van de omgeving, ook als dat er op neerkomt dat klokgelui niet of nauwelijks mogelijk zal zijn. Het staat de Hersteld Hervormde Gemeente Tholen op haar beurt vrij om daarin aanleiding te zien voor een andere locatie te opteren, waar beperking van het regulier klokgelui niet noodzakelijk wordt geacht.

[...] 16.7. Naar het oordeel van de Afdeling kon het college op zichzelf aansluiting zoeken bij de VNG-brochure. De Afdeling overweegt echter dat het geluidvoorschrift, verbonden aan de omgevingsvergunning, in dit geval geen duidelijkheid biedt over de geluidnormen waaraan de Hersteld Hervormde Gemeente moet voldoen. De VNG-brochure kent immers een stappenschema, waarbij in de stappen 2 en 3 verschillende geluidwaarden staan en stap 4 de ruimte biedt om gemotiveerd daarvan af te wijken. De Afdeling acht het geluidvoorschrift, gelet daarop, in dit geval in strijd met de rechtszekerheid. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het voorschrift dat het college aan de omgevingsvergunning heeft verbonden niet in stand kan blijven. [...]

[...] 18. Het besluit van 5 februari 2019 is in strijd met de rechtszekerheid voor zover het betreft het geluidvoorschrift, derde volzin daarvan met betrekking tot het gebruik van een luidklok. [...] Het college dient bij het formuleren van het geluidvoorschrift duidelijk naar voren te brengen welke geluidnormen ter beteugeling van klokgelui volgens het college aanvaardbaar zijn, zodat het voorschrift voldoende rechtszeker is.

De Afdeling geeft het college mee dat bij het bepalen van dat niveau, ook al is artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit niet rechtstreeks van toepassing, wel gekozen kan worden voor de normen zoals die in die bepaling zijn neergelegd, omdat hieruit blijkt wanneer naar in brede kring aanvaarde maatstaven gesproken kan worden van geluidsoverlast. Daarmee zou een geobjectiveerde grens worden gesteld aan het geluidsniveau dat bij de redelijke uitleg van artikel 6 van de Grondwet binnen het beschermingsbereik van die bepaling valt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:910](#)

JnB 2021, 373

Rechtbank Limburg, 23-04-2021 (publ. 26-04-2021), AWB 17/3841 en AWB 17/3843

college van burgemeester en wethouders van Echt-Susteren, verweerder.

Awb 2:14, 6:13, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e
Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: Verdrag van Aarhus).

WABO(-milieu). ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Arrest EU-Hof van Justitie “Varkens in Nood”. I.c. zijn de stichtingen niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het ‘betrokken publiek’. Nu de stichtingen belanghebbenden zijn, moet artikel 6:13 van de Awb voor hen buiten toepassing blijven. Verwijzing naar de uitspraak van de ABR van 14 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:786](#)).

Eiseres is geen belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb en behoort niet tot het “betrokken publiek”. Ook in die gevallen moet er op grond van het Verdrag van Aarhus toegang tot de rechter zijn om zich te beroepen op ruimere rechten op inspraak in het besluitvormingsproces.

KENNISGEVING. Er wordt geen reden gezien waarom de kennisgeving via enkel het elektronisch Gemeentebled geen openbare bekendmaking is in de zin van artikel 6, tweede lid, aanhef, van het Verdrag van Aarhus en die kennisgeving alleen om die reden niet adequaat / geschikt zou zijn.

HOORZITTING. Het houden van een hoorzitting op grond van het Verdrag van Aarhus is niet verplicht gesteld.

Besluit waarbij verweerder een omgevingsvergunning heeft verleend op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder a en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) voor het bouwen van een nieuwe stal. [...]

Bij uitspraak van 21 december 2018 (verwijzingsuitspraak) heeft de rechtbank het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof) om een prejudiciële beslissing verzocht over de verenigbaarheid van enkele artikelen uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb) met het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, dat is gesloten te Aarhus (Denemarken) op 25 juni 1998 en namens de Europese Gemeenschap is goedgekeurd bij besluit 2005/370/EG van de Raad van 17 februari 2005 (Verdrag van Aarhus).¹ In afwachting van de beantwoording van de aan het Hof gestelde vragen zijn de beroepen geschorst. Het Hof heeft de gestelde prejudiciële vragen beantwoord bij uitspraak van 14 januari 2021 [Red.: [ECLI:EU:C:2021:7](#)].² [...]

Wat leest de rechtbank in algemene zin in de Hofuitspraak? ³

4. Het Hof geeft aan dat als het Verdrag van Aarhus van toepassing is er op grond van artikel 6 van dit verdrag alleen inspraak is voor het betrokken publiek (ro 39). Personen moeten - kort gezegd - een voldoende belang hebben (ro 34). Tot die belanghebbenden behoren in ieder geval niet-gouvernementele organisaties die werkzaam zijn op het gebied van milieubescherming (ro 57). En daarvoor geldt dan voorts volgens het Hof op grond van artikel 9, tweede lid, van dit verdrag: een beroep op de rechter mag niet afhankelijk gesteld worden van deelname aan de voorafgaande inspraak (ro 58 en 59), ook al is in het nationale recht het niet deelnemen aan de inspraak verschoonbaar (ro 60). Het Hof gaat er hierbij dus vanuit dat de fase waarin zienswijzen naar voren kunnen worden gebracht tegen het ontwerpbesluit (in het licht van de toepasselijke uniforme openbare voorbereidingsprocedure in de Awb) inspraak is.

5. Daar waar het nationale recht in Aarhus-zaken verder gaat, zoals in Nederland, en waar - dat is niet in geschil - eenieder (dus niet slechts het betrokken publiek) inspraak heeft, geldt artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus en daarover zegt het Hof (ro 52): “Daarentegen verzet artikel 9, lid 3, van dat verdrag zich er wel tegen dat deze personen geen toegang tot de rechter kunnen hebben om zich te beroepen op ruimere rechten op inspraak in het besluitvormingsproces die alleen door het nationale milieurecht van een lidstaat worden verleend.” Het Hof voegt daaraan toe dat in dat geval een beroep op de rechter afhankelijk kan worden gesteld van de deelname van de verzoeker aan de voorbereidingsprocedure voor het bestreden besluit, tenzij degene die dat doet, gelet op de omstandigheden van de zaak, redelijkerwijs niet kan worden verweten dat die hier niet aan heeft deelgenomen (ro 67 in combinatie met ro 61 e.v.). Dit plaatst het Hof in het kader van het evenredigheidsvereiste.

Welke gevolgen voor de beroepen verbindt de rechtbank aan de Hofuitspraak?

Het beroep van de stichtingen

6. De rechtbank heeft in de verwijzingsuitspraak reeds (ambtshalve) overwogen (zie ro. 10.1 van die uitspraak) dat de stichtingen belanghebbenden als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb zijn. De rechtbank ziet geen aanleiding om daar thans anders over te oordelen. Volgens de statutaire doelstellingen van de stichtingen komen zij op tegen de intensieve veehouderij, en wat daarmee in de meest ruime zin verband houdt, respectievelijk voor het milieu en het staat voldoende vast dat de stichtingen ook feitelijke werkzaamheden binnen hun doelstellingen verrichten. Verweerder en vergunninghoudster hebben niet betwist dat de stichtingen belanghebbenden zijn. Het Hof beschouwt de stichtingen als niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het in artikel 2, punt 5, van het Verdrag van Aarhus bedoelde 'betrokken publiek' (ro 53).

7. De Hofuitspraak - de rechtbank verwijst naar hetgeen zij daarover heeft gezegd in ro 4 - leidt de rechtbank tot het oordeel dat, nu de stichtingen belanghebbenden zijn, artikel 6:13 van de Awb voor hen buiten toepassing moet blijven. Verweerder en vergunninghoudster onderschrijven die gevolgtrekking. Dat artikel 6:13 van de Awb in dit soort situaties niet wordt tegengeworpen volgt ook uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 14 april 2021 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2021:786](#)].⁴ De rechtbank komt tot het oordeel dat de stichtingen, zonder zienswijzen in te dienen, beroep mochten instellen op grond van artikel 8:1 van de Awb. Omdat het beroep ontvankelijk is, zal de rechtbank ingaan op de beroepsgronden van de stichtingen (ro 9 e.v.). Het beroep van eiseres

8. De rechtbank (bestuursrechter) ziet allereerst geen reden waarom zij niet bevoegd zou zijn op grond van artikel 8:1 van de Awb op het beroep van eiseres te beslissen maar dit zou moeten overlaten aan de burgerlijke rechter. De rechtbank verwijst in dat verband naar ro 2.3 van de verwijzingsuitspraak en sluit aan bij de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling van 29 maart 2021.⁵

8.1. De rechtbank heeft in de verwijzingsuitspraak reeds (ambtshalve) overwogen (zie ro. 5 tot en met 5.5 van die uitspraak) dat eiseres geen belanghebbende is als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb of anders gezegd niet behoort tot het *betrokken* publiek. De rechtbank heeft geen reden om daarop terug te komen. Dat neemt evenwel niet weg dat uit de Hofuitspraak volgt - de rechtbank verwijst naar hetgeen zij daarover heeft gezegd in ro 5 - dat er ook in die gevallen op grond van het Verdrag van Aarhus toegang tot de rechter moet zijn om zich te beroepen op ruimere rechten op inspraak in het besluitvormingsproces. Eiseres heeft zich daarop beroepen en is volgens de rechtbank daarom beroepsgerechtigd. De rechtbank past in het beroep van eiseres de artikelen 8:1 en 1:2 van de Awb verdragsconform toe.

8.2. Voor de beoordeling of het beroep van eiseres ontvankelijk is in het licht van de Hofuitspraak, waarin staat dat een drempel als die van artikel 6:13 van de Awb in een beroep van iemand die niet tot het betrokken publiek behoort aanvaardbaar is, verwijst de rechtbank naar ro 19 e.v..

Beroepsgronden van de stichtingen (AWB 17/3843)

9. Nu het beroep van de stichtingen ontvankelijk is (zie ro 7), dient de rechtbank hun beroepsgronden tegen het bestreden besluit te beoordelen. [...]

Kennisgeving van het ontwerp van de omgevingsvergunning

De wijze van kennisgeving van het ontwerp van de omgevingsvergunning

11. De stichtingen voeren aan dat verweerder op onjuiste wijze kennis heeft gegeven van het ontwerpbesluit. Dit is volgens hen in strijd met artikel 2:14 van de Awb niet op ten minste één niet-elektronische wijze bekend gemaakt.⁷ Zij voeren verder aan dat de enkele kennisgeving in het Gemeenteblad in strijd is met artikel 6 van het Verdrag van Aarhus omdat het betrokken publiek op

adequate, tijdige en doeltreffende wijze, geïnformeerd moet worden over, onder meer, het ontwerpbesluit. Zij vinden dit geen geschikte wijze van informeren.

11.1. Verweerder heeft in het Gemeenteblad van Echt-Susteren van 6 juli 2017 kennis gegeven van het ontwerpbesluit. De kennisgeving in het Gemeenteblad van Echt-Susteren betreft een bekendmaking via het internet. [...]

11.2. Met betrekking tot de gestelde strijdigheid van de kennisgeving van het ontwerpbesluit met artikel 6 van het Verdrag van Aarhus, overweegt de rechtbank dat zij geen reden ziet waarom de kennisgeving via enkel het elektronisch Gemeenteblad geen openbare bekendmaking is in de zin van artikel 6, tweede lid, aanhef, van het Verdrag van Aarhus en die kennisgeving alleen om die reden niet adequaat / geschikt zou zijn.¹¹ Verweerder heeft daarom kunnen volstaan met kennisgeving van het ontwerpbesluit in het elektronisch Gemeenteblad. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

Hoorzitting tijdens de voorbereidingsprocedure

13. Volgens de stichtingen had gelet op het Verdrag van Aarhus tijdens de voorbereidingsprocedure van het bestreden besluit een hoorzitting moeten plaatsvinden en heeft deze ten onrechte niet plaatsgevonden.

13.1. De rechtbank is van oordeel dat uit het Verdrag van Aarhus niet kan worden afgeleid dat in dit geval een hoorzitting had moeten plaatsvinden. Op grond van artikel 6, tweede lid, onder d ii, van dit verdrag dient het betrokken publiek te worden geïnformeerd over de tijd en plaats "van een beoogde hoorzitting". Op grond van het zevende lid moeten inspraakprocedures het publiek de mogelijkheid bieden schriftelijk "of, indien van toepassing, tijdens een hoorzitting of onderzoek met de verzoeker", alle opmerkingen, informatie, analyses of meningen naar voren te brengen die het relevant acht voor de voorgestelde activiteit. De rechtbank maakt uit deze bepalingen op dat het houden van een hoorzitting op grond van het Verdrag van Aarhus niet verplicht is gesteld. De beroepsgrond dat in de voorbereidingsprocedure een hoorzitting had moeten worden gehouden slaagt niet.

Conclusie in het beroep van de stichtingen

14. Gelet op de onder 12.2 en 12.4 geconstateerde gebreken bij de kennisgeving van het ontwerpbesluit is het beroep van de stichtingen gegrond en kan het bestreden besluit niet in stand blijven. De rechtbank onderschrijft het standpunt van de stichtingen dat die gebreken niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kunnen worden gepasseerd, omdat niet aannemelijk is dat anderen dan de stichtingen niet daardoor benadeeld zijn.¹⁴ [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:3600](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 363).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-04-2021 (publ. 22-04-2021), BRE 20/5486 WABO ([ECLI:NL:RBZWB:2021:1837](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 374

Rechtbank Rotterdam, 21-04-2021 (publ. 26-04-2021), ROT 20/5009

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

PW 17, 31 lid 1

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. MIDDELEN. INLICHTINGENPLICHT. Voor zover de stortingen van de dochters (kostendelers) hun bijdragen aan de (door de rechtbank redelijk geachte) gezamenlijke vaste lasten betreffen, die vervolgens door eiseres worden doorbetaald aan de schuldeisers zodat eiseres niet vrij kan beschikken over deze gelden, kan verweerder deze niet als inkomsten aanmerken en op basis daarvan terugvorderen. Verweerder dient binnen vier weken de gebreken in het bestreden besluit te herstellen.

[ECLI:NL:RBROT:2021:3527](https://www.ecli.nl:RBROT:2021:3527)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

- TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 375

MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-04-2021 (publ. 29-04-2021), SHE 20/2485

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandige ondernemers (Tozo) 2

TOZO. INSCHRIJVING IN HANDELSREGISTER. "HARDE EIS". Omdat vaststaat dat de vennootschappen noch de vennoten ingeschreven staan in het handelsregister, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet tot de kring van rechthebbenden behoren, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Tozo. Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt niet. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat eisers een afzonderlijke aanvraag kunnen indienen voor bijstand op grond van het Bbz 2004 en behoefde hij de aanvraag voor inkomensondersteuning op grond van de Tozo niet ook op de vatten als een aanvraag op grond van het Bbz 2004.

10. De rechtbank gaat niet mee in het betoog van eisers dat het vereiste van inschrijving in het handelsregister geen "harde eis" is, maar alleen als aanwijzing moet worden opgevat voor het voldoen aan de definitie van zelfstandige. De Tozo is een algemeen verbindend voorschrift en het vereiste van inschrijving in het handelsregister is dwingend voorgeschreven in artikel 2, eerste lid, van de Tozo. In de Tozo is verder geen uitzonderingsbepaling of hardheidsclausule opgenomen. Daarnaast staat in de toelichting bij de Tozo dat het vereiste van inschrijving om reden van eenvoudige verificatie is opgenomen (Stb. 2002, 118, p. 11). Dat het vereiste in strijd is met doel en strekking van de Tozo, zoals eisers stellen, ziet de rechtbank niet in. Het handelsregister, als bedoeld in artikel 2 van de Handelsregisterwet 2007, is juist bedoeld als register voor ondernemingen en rechtspersonen en strekt onder andere ter bevordering van de rechtszekerheid in het economisch verkeer en ter registratie van alle ondernemingen en rechtspersonen als onderdeel van de gegevenshuishouding die bijdraagt aan het efficiënt functioneren van en de rechtshandhaving

door de overheid. Het vereiste in de Tozo van inschrijving in het handelsregister, een regeling die juist ook geldt voor aanvragers die een eigen bedrijf hebben, is dan ook niet onbegrijpelijk.

11. Omdat het vereiste van inschrijving in het handelsregister een “harde eis” is, bestaan er bijna geen mogelijkheden om een uitzondering op dat vereiste te maken. De rechtbank ziet in de verklaring die eisers hebben gegeven voor het feit dat de twee vennootschappen niet in het handelsregister staan ingeschreven geen reden om de door eisers gewenste uitzondering te maken. Dat eisers met hun handelwijze willen voorkomen dat zij, overeenkomstig de geldende wet- en regelgeving, over een bewijs sociale hygiëne moeten beschikken, is een eigen keuze en die keuze dient voor hun risico te blijven. Ook de stelling van eisers dat deze handelwijze door de belastingdienst zou zijn goedgekeurd kan hen niet baten omdat deze stelling op geen enkele wijze is onderbouwd en bovendien verweerder niet gehouden is de belastingdienst in zijn afweging over het al dan niet toestaan van deze handelwijze van eisers te volgen.

12. Voor zover eisers stellen dat voor de groep zorgaanbieders wél een uitzondering wordt gemaakt op het vereiste van inschrijving in het handelsregister, leidt dat betoog ook niet tot het gewenste resultaat. In de toelichting bij de Tozo staat dat zorgaanbieders die in de financiële problemen zijn gekomen door de coronacrisis in eerste instantie terecht kunnen bij het loket van de financiers van hun zorg voor een beroep op financiële ondersteuning in de vorm van een maandelijks continuïteitsbijdrage of een voorschot daarop. Pas als zij geen recht hebben op die bijdrage, kunnen zelfstandige zorgaanbieders een beroep doen op de Tozo (Stb. 2020, 118, p. 10). Uit artikel 2, eerste lid, van de Tozo volgt echter niet dat voor zorgaanbieders het vereiste van inschrijving in het handelsregister niet geldt. In zoverre gaat de vergelijking tussen eisers en zorgaanbieders dus niet op.

13. Omdat vaststaat dat de vennootschappen noch de vennoten ingeschreven staan in het handelsregister, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet tot de kring van rechthebbenden behoren, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Tozo.

Het gelijkheidsbeginsel

14. Ook het betoog van eisers dat verweerder de aanvraag voor inkomensondersteuning toch had moeten inwilligen, omdat andere vennoten die een aanvraag in een andere gemeente hebben ingediend wél inkomensondersteuning hebben ontvangen, volgt de rechtbank niet.

15. Ter zitting van de rechtbank hebben eisers laten weten de bewijsstukken bij zich te hebben waaruit volgt dat de andere vennoten daadwerkelijk inkomensondersteuning hebben ontvangen. Maar zelfs als de andere gemeente de inkomensondersteuning aan die vennoten heeft verstrekt, heeft de rechtbank geen inzicht in de beweegredenen daarvoor. Het kan zijn dat die andere gemeente een fout heeft gemaakt. Zoals verweerder ter zitting van de rechtbank terecht heeft gesteld, heeft hij een eigen verantwoordelijkheid bij de beoordeling van aanvragen op grond van de Tozo en is hij niet verplicht om een door een andere gemeente gemaakte fout te herhalen. Daar komt bij dat inkomensondersteuning op grond van de Tozo een vorm van bijstand is. Zoals de Centrale Raad van Beroep al eerder heeft overwogen, voorziet de Pw (en ook de Tozo) in een gedecentraliseerde uitvoering. De mogelijkheid van een verschillende uitvoering per gemeente is daarmee gegeven (zie overweging 4.6.2 van de uitspraak van 17 juli 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2238](#)).

Aanvraag Bbz 2004?

16. Ten slotte ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder de aanvraag van eisers, na de afwijzing ervan, had moeten opvatten als een aanvraag op grond van het Bbz 2004. Hoewel de Tozo, zoals uit overweging 1 volgt, is geïnspireerd op het Bbz 2004, gaat het om twee verschillende regelingen en twee verschillende vormen van bijstand. In de toelichting is ook uitdrukkelijk vermeld dat de Tozo geen vervanging is van het Bbz 2004. Het Bbz 2004 blijft onverkort

van kracht (Stb. 2020, 118, p. 11). Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers een afzonderlijke aanvraag kunnen indienen voor bijstand op grond van het Bbz 2004 en behoefde hij de aanvraag voor inkomensondersteuning op grond van de Tozo niet ook op de vatten als een aanvraag op grond van het Bbz 2004.

17. De rechtbank ziet gelet hierop ook geen reden om verweerder op te dragen voorschotten te verstrekken op grond van artikel 52 van de Pw.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1709](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

- Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 376

Rechtbank Gelderland, 22-04-2021, ARN 20/4443

college van burgemeester en wethouders van Westervoort, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15 lid 1

AVG. Artikel 15, eerste lid, van de AVG kent enkel 'de betrokkene' het recht toe om een verzoek bij de verwerkingsverantwoordelijke in te dienen om inzage in zijn/haar al dan niet verwerkte persoonsgegevens. Uit artikel 4, onder 1, van de AVG volgt dat een betrokkene een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon is, waarbij als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identicator zoals een naam, een identificatienummer en locatiegegevens, of een online identicator. I.c. heeft eiser zich niet geïdentificeerd en is eiser ook niet identificeerbaar. Dit betekent dat eiser niet kan worden geduid als een 'betrokkene' in de zin van de AVG. Dit heeft tot gevolg dat het verzoek om inzage niet kan worden geduid als een verzoek als bedoeld in artikel 15 van de AVG. Er is daarentegen sprake van een 'gewoon' verzoek om informatie.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:1996](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

- Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 377

MK ABRS, 28-04-2021, 201708552/1/A3

korpschef van politie, appellant.

Grondwet 68 (Gw)

Wet openbaarheid van bestuur 10 lid 1 onder c

WOB. De Wob strekt ertoe dat een bestuursorgaan informatie in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid openbaar maakt op verzoek van een ieder. De Wob heeft geen betrekking op de openbaarmaking van informatie in de verhouding tussen de minister en de

staatssecretaris en het parlement. Artikel 68 van de Gw kan daarom niet aangemerkt worden als een bijzondere openbaarmakingsregeling die voorgaat op de Wob als algemene openbaarmakingsregeling. Dit brengt mee dat de Wob van toepassing is op het informatieverzoek van [verzoeker].

[...] 1. Bij brieven van 6 oktober 2015 heeft [verzoeker] met een beroep op de Wob verzocht om openbaarmaking van informatie in diverse documenten over de bedrijven [bedrijf A] en [bedrijf B].
[...]

Bij besluiten van 17 december 2015 en 6 juli 2016 heeft de korpschef de verzoeken afgewezen. Bij de besluiten I en II heeft de korpschef de besluiten van 17 december 2015 en 6 juli 2016 gehandhaafd. [...]

[...] 4. Ter uitvoering van de aangevallen uitspraak heeft de korpschef bij besluiten van 28 februari 2019 en 14 augustus 2020 een nieuw besluit genomen op de bezwaren van [verzoeker]. [...]

[...] 5. Bij het besluit van 28 februari 2019 heeft de korpschef de besluiten van 17 december 2015 en 6 juli 2016 opnieuw gehandhaafd. Daarbij heeft de korpschef zich ten eerste op het standpunt gesteld dat de Wob als algemene openbaarmakingsregeling dient te wijken voor artikel 68 van de Grondwet (hierna: Gw) als bijzondere openbaarmakingsregeling. [...]

[...] 5.1. [verzoeker] betoogt dat de korpschef ten onrechte heeft geweigerd de gevraagde informatie te verstrekken. Daartoe voert hij aan dat in artikel 68 van de Gw geen bijzondere openbaarmakingsregeling is neergelegd die voorgaat op de Wob. Die bepaling heeft alleen betrekking op het verstrekken van inlichtingen in de verhouding tussen de minister en staatssecretaris en het parlement en niet op informatieverstrekking door andere bestuursorganen aan burgers. Dat de minister op grond van de verschoningsgrond van artikel 68 van de Gw geen inlichtingen aan het parlement heeft verstrekt over specifieke software die door opsporingsdiensten wordt gebruikt, staat dan ook niet in de weg aan toepassing van de Wob. Bovendien heeft zijn verzoek ook betrekking op informatie die niet door de minister of staatssecretaris aan Kamerleden is geweigerd, aldus [verzoeker].

[...] 5.3. Artikel 68 van de Gw strekt ertoe dat het parlement mondeling of schriftelijk inlichtingen van de regering verkrijgt, opdat het parlement zijn controlefunctie kan uitoefenen. De verplichting tot het verschaffen van inlichtingen vloeit voort uit de in artikel 42, tweede lid, van de Gw vervatte ministeriële verantwoordelijkheid tegenover het parlement. Indien het oogmerk is dat een Kamer van de Staten Generaal wordt ingelicht, geschiedt openbaarmaking krachtens artikel 68 van de Gw. Zo heeft de Afdeling in de uitspraak van de Afdeling van 4 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:641](#), overwogen dat het in die zaak om informatie gaat, die in het kader van artikel 68 van de Gw was opgesteld en dat de staatssecretaris gehouden was die informatie op grond van die bepaling aan het parlement te verstrekken. De Wob was daarom niet van toepassing, aldus de Afdeling. De Wob strekt ertoe dat een bestuursorgaan informatie in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid openbaar maakt op verzoek van een ieder. De Wob heeft geen betrekking op de openbaarmaking van informatie in de verhouding tussen de minister en de staatssecretaris en het parlement. Artikel 68 van de Gw kan daarom niet aangemerkt worden als een bijzondere openbaarmakingsregeling die voorgaat op de Wob als algemene openbaarmakingsregeling. Dit brengt mee dat de Wob van toepassing is op het informatieverzoek van [verzoeker]. Dat de minister in het belang van de staat heeft geweigerd om inlichtingen aan het parlement te verstrekken, laat dus onverlet dat zijn verzoek om informatie aan de Wob dient te worden getoetst. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:911](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

- Wet publieke gezondheid

JnB 2021, 378

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 21-04-2021 (publ. 23-04-2021), LEE 21/1126

burgemeester van de gemeente Oldambt, verweerder.

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58e lid 2

WPG. COVID. Afwijzing verzoek om ontheffing op grond van de Wpg van covid-maatregelen betreffende groepsvorming en het niet openstellen van een publieke plaats ten behoeve van huwelijksviering. In dit geval mag verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een ontheffing rechtvaardigen.

[ECLI:NL:RBNNE:2021:1564](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

- Wet wapens en munitie

JnB2021, 379

MK ABRS, 28-04-2021, 202002670/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet wapens en munitie (Wwm) 3, 7, 9, 26

Regeling wapens en munitie (Rwm) 43 lid 1

Circulaire wapens en munitie 2018 (Cwm 2018)

WET WAPENS EN MUNITIE. De korpschef en de minister hanteren een uitleg van paragraaf B/2.5.1 van de Circulaire wapens en munitie 2018 die een andersluidende uitkomst heeft dan daaruit blijkt, namelijk dat wisselsets en (reserve)onderdelen wel samen meetellen als daaruit een werkend vuurwapen samengesteld kan worden. De tekst van paragraaf B/2.5.1 van de Cwm 2018 is duidelijk. De Afdeling ziet, anders dan de rechtbank, geen aanknopingspunt om de van de tekst van de paragraaf afwijkende uitleg van de korpschef en de minister te volgen.

[...] 1. [appellant] is sinds 1993 beoefenaar van de schietsport. Hij is lid van de [schietsportvereniging] te [plaats]. Aan [appellant] is verlof verleend voor het voorhanden hebben van vier kogelgeweren, een pistool, een loop, twee wisselopen, twee kasten en twee wisselsets. Op 15 augustus 2018 heeft [appellant] de korpschef verzocht om op zijn verlof een pistool [...] bij te schrijven en gelijktijdig een geweer [...] van zijn verlof af te schrijven.

De korpschef heeft dit verzoek afgewezen op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet wapens en munitie (hierna: Wwm), omdat de voor het verzoek aangeleverde bescheiden van [appellant] volgens de korpschef niet in orde waren. Volgens de korpschef is in het wapenverlof namelijk het ingevolge artikel 43, eerste lid, van de Regeling wapens en munitie (hierna: Rwm) toegestane maximumaantal van vijf wapens overschreden. Uit de aangeleverde bescheiden volgt niet dat [appellant] onder de uitzondering van artikel 43, derde lid, van de Rwm valt, omdat hij niet heeft aangetoond dat een verlof tot het voorhanden hebben van meer dan vijf wapens voor de

beoefening van de schietsport onontbeerlijk is, aldus de korpschef. In administratief beroep heeft de minister de afwijzing van het verzoek van [appellant] door de korpschef gehandhaafd. Op het verlov staan naast vier kogelgeweren en een pistool, ook twee kasten en twee wisselsets waarmee volgens de korpschef en de minister een zesde wapen samengesteld kan worden. De korpschef heeft [appellant] verzocht om vóór 1 januari 2019 het aantal wapens op zijn verlov terug te brengen tot vijf. In paragraaf B/2.5.1 van de Circulaire wapens en munitie 2018 (hierna: Cwm 2018) is bepaald dat losse wisselsets en (reserve)onderdelen zoals lopen en sledes niet meetellen bij het bepalen van het (maximum)aantal wapens op het verlov. Deze uitzondering is volgens de korpschef en de minister echter niet bedoeld om verlovhouders in de gelegenheid te stellen om met losse onderdelen werkende vuurwapens te maken en zo het toegestane maximum van vijf wapens te overschrijden. De rechtbank heeft zich daarbij aangesloten en het beroep ongegrond verklaard.

[...] 5. De Afdeling is van oordeel dat [appellant] zich terecht op het standpunt stelt dat de korpschef zijn verzoek van 15 augustus 2018 zonder deugdelijke motivering heeft afgewezen. Daartoe wordt het volgende overwogen.

6. De rechtbank heeft terecht overwogen dat [appellant] terecht heeft betoogd dat uit paragraaf B/2.5.1 van de Cwm 2018 niet blijkt dat wisselsets en (reserve)onderdelen op het verlov wel samen meetellen als daaruit een werkend vuurwapen samengesteld kan worden. Uit deze paragraaf blijkt juist het tegendeel. Uit de Wwm of de Rwm blijkt niet dat wisselsets en (reserve)onderdelen worden meegeteld. Dat wisselsets en (reserve)onderdelen wel meetellen, kan naar het oordeel van de Afdeling niet worden afgeleid uit artikel 3 van de Wwm en artikel 43, eerste lid, van de Rwm. Nu van strijd tussen de Cwm 2018 enerzijds en de Wwm en Rwm anderzijds op dit punt dus geen sprake is en nu in de Wwm en Rwm over het al dan niet meetellen van wisselsets en (reserve)onderdelen niets dwingend is geregeld, dient te worden uitgegaan van hetgeen daarover is bepaald in de Cwm 2018.

De korpschef en de minister hanteren een uitleg van paragraaf B/2.5.1 van de Cwm 2018 die een andersluidende uitkomst heeft dan daaruit blijkt, namelijk dat wisselsets en (reserve)onderdelen wel samen meetellen als daaruit een werkend vuurwapen samengesteld kan worden. De rechtbank acht de uitleg van de minister van deze paragraaf ten onrechte niet onredelijk. De tekst van paragraaf B/2.5.1 van de Cwm 2018 is duidelijk. De Afdeling ziet, anders dan de rechtbank, geen aanknopingspunt om de van de tekst van de paragraaf afwijkende uitleg van de korpschef en de minister te volgen. De verwijzing door de minister naar de doelstelling van de Wwm om het legale wapenbezit binnen de grenzen te houden, volstaat hiertoe niet. De op een wapenverlov opgenomen wapenonderdelen waarmee een wapen kan worden samengesteld kunnen niet als wapen worden aangemerkt. Bovendien betoogt [appellant] terecht dat het ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Wwm verboden is om zonder erkenning een wapen te vervaardigen. Dit geldt dus ook voor de samenstelling van een niet op het wapenverlov opgenomen wapen uit wel op het verlov opgenomen onderdelen. Als een uit onderdelen samengesteld wapen als zodanig niet op het wapenverlov is opgenomen, is voor dat wapen geen verlov verleend door de korpschef. Het is ingevolge artikel 26, eerste lid en tweede lid, aanhef en onder a, van de Wwm verboden om dat wapen dan voorhanden te hebben. De minister heeft bovendien ter zitting in hoger beroep bevestigd dat hij niet betwist dat de wisselsets en onderdelen op het verlov van [appellant] specifiek bestemd zijn voor de wapens op zijn verlov. Als de korpschef gegronde redenen heeft om te vrezen dat een verlov voor wapenonderdelen zal worden misbruikt om in strijd met voornoemde bepalingen illegaal een wapen samen te stellen, kan hij gebruikmaken van de weigerings- en intrekingsgronden die zijn neergelegd

in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, d en e, en tweede lid, aanhef en onder b, d en f, van de Wwm.

7. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:917](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

- Inreisverbod

JnB 2021, 380

MK ABRS, 26-04-2021, 202005376/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a lid 7

INREISVERBOD. Openbare orde. Arrest Z.Zh. en I.O., [ECLI:EU:C:2015:377](#). De twee omstandigheden - het op de persoonlijke gedragingen van de vreemdeling gebaseerde vermoeden dat de bedreiging nog steeds actueel is en de onmogelijkheid om alleen op basis van de informatie uit het Nederlandse justitieel documentatiesysteem vast te stellen of de vreemdeling heeft gerecidiveerd - maken dat het in deze zaak aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij geen actuele bedreiging meer vormt.

5.2. De staatssecretaris heeft zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat in dit geval nog steeds actueel is, gelet op de volgende omstandigheden.

De staatssecretaris heeft erop gewezen dat de vreemdeling zich heeft onttrokken aan het restant van de gevangenisstraf en dat hij de ernst van de door hem gepleegde misdrijven in de strafrechtelijke procedure heeft ontkend. De staatssecretaris heeft uit deze persoonlijke gedragingen van de vreemdeling niet ten onrechte afgeleid dat de vreemdeling niet de verantwoordelijkheid voor de door hem gepleegde misdrijven heeft willen nemen en dat daarom de bedreiging die uit het plegen van die misdrijven voortvloeit, in beginsel nog steeds actueel is.

Doordat de vreemdeling vanaf 2002 in verschillende Europese landen heeft verbleven totdat hij in 2019 werd aangehouden en naar Nederland gebracht, is het voor de staatssecretaris onmogelijk om alleen op basis van de informatie uit het Nederlandse justitieel documentatiesysteem vast te stellen of de vreemdeling heeft gerecidiveerd.

Deze twee omstandigheden, dus het op de persoonlijke gedragingen van de vreemdeling gebaseerde vermoeden dat de bedreiging nog steeds actueel is en de onmogelijkheid om alleen op basis van de informatie uit het Nederlandse justitieel documentatiesysteem vast te stellen of de vreemdeling heeft gerecidiveerd, maken dat het in deze zaak aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij geen actuele bedreiging meer vormt.

De vreemdeling heeft in beroep een verklaring van 14 april 2020 van de Albanese autoriteiten overgelegd waarin staat dat uit het justitieel documentatiesysteem van Albanië is gebleken dat hij niet eerder is veroordeeld. Deze verklaring heeft echter beperkte bewijswaarde omdat de vreemdeling geen informatie heeft overgelegd die is gebaseerd op de justitiële documentatiesystemen van Polen en Italië, waar hij heeft gesteld te hebben verbleven van 2002 tot 2010.

Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld of de vreemdeling heeft gerecidiveerd in de periode tussen zijn vertrek uit Nederland in 2002 en zijn aanhouding in 2019. De vreemdeling heeft met de verklaring van de Albanese autoriteiten dus niet aannemelijk gemaakt dat zijn gedrag zodanig is verbeterd dat hij geen actuele bedreiging meer vormt. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2021:877](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

- Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 381

MK ABRS, 26-04-2021, 202102143/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Omdat sprake is van een opeenstapeling van ernstige gebreken die vooraf zijn gegaan aan de maatregel van bewaring, komt aan die gebreken een zwaar gewicht toe. Opvolgende maatregel van bewaring is van aanvang af onrechtmatig.

3.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2005](#) volgt dat als uitgangspunt geldt dat een aan de eerste maatregel van bewaring klevend gebrek de daaropvolgende maatregel niet alleen al daarom van aanvang af onrechtmatig maakt. Uit de uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2083](#), volgt dat op dit uitgangspunt een uitzondering moet worden gemaakt in geval van een ernstige schending van het aan de vreemdeling toekomende recht om in vrijheid te worden gesteld indien zijn bewaring onrechtmatig is.

3.2. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank alle hierboven onder 3 genoemde gebreken bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de bewaring had moeten betrekken. Dat gaat dus om (a) de onrechtmatige aanhouding, (b) de onjuiste grondslag van de op 12 maart 2021 opgelegde bewaring en (c) het vasthouden zonder titel tussen de twee maatregelen van bewaring. Omdat sprake is van een opeenstapeling van ernstige gebreken die vooraf zijn gegaan aan de maatregel van bewaring van 16 maart 2021, komt aan die gebreken een zwaar gewicht toe. Er is dan ook sprake van een ernstige schending zoals bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak van 12 juni 2018, zodat van het in de uitspraak van 13 juli 2016 genoemde uitgangspunt moet worden afgeweken. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de maatregel rechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2021:885](#)

[Naar inhoudsopgave](#)